Pendakwa Raya lwn Nor Izzati bt Zulkifli

MAHKAMAH TINGGI (KUALA LUMPUR) — RAYUAN JENAYAH NO 42K-96–08 TAHUN 2016
MOHD SHARIFF PK
15 MAC 2017

Prosedur Jenayah — Penghukuman — Pecah amanah jenayah — Responden didakwa di bawah s 408 Kanun Keseksaan atas kesalahan pecah amanah jenayah — Responden mengaku bersalah — Responden disabitkan bersalah oleh hakim mahkamah sesyen ('HMS') — HMS menjatuhkan hukuman penjara selama 12 bulan — Sama ada HMS memberikan pertimbangan secukupnya terhadap isu kepentingan awam — Sama ada hukuman mencerminkan keseriusan kesalahan — Kanun Keseksaan s 408

Responden telah didakwa di bawah s 408 Kanun Keseksaan ('Kanun') atas kesalahan pecah amanah yang melibatkan dua keping cek milik syarikat tempat responden bekerja iaitu Sykt Pra Technical Services Sdn Bhd ('syarikat'). Responden telah mengaku bersalah atas pertuduhan tersebut dan di atas pengakuan salah tersebut, mahkamah sesyen telah mensabitkan responden bersalah dan menjatuhkan hukuman penjara selama 12 bulan dari tarikh jatuh hukum. Tidak berpuas hati dengan hukuman tersebut, perayu telah memfailkan rayuan ini. Perayu berhujah bahawa hakim mahkamah sesyen ('HMS') terkhilaf dari segi fakta dan undang-undang: (a) apabila menjatuhkan hukuman yang terlalu ringan berbanding dengan kesalahan yang serius dan hukuman yang diperuntukkan menurut s 408 Kanun; (b) dalam menjatuhkan hukuman, HMS telah tidak memberikan pertimbangan yang secukupnya terhadap isu kepentingan awam; (c) semasa menjatuhkan hukuman terhadap responden, HMS tidak mengambil kira prinsip hukuman yang bersifat mencegah terhadap kesalahan yang dilakukan; (d) hukuman yang dijatuhkan HMS tidak mencerminkan keseriusan dan ketegasan mahkamah dalam membanteras jenayah kolar putih; dan (e) HMS terlampau mengambil kira pengakuan bersalah responden yang merupakan pesalah muda dan tiada sabitan lampau sebagai faktor peringanan.

Diputuskan:

(1) Tindakan responden menggelapkan wang syarikat bukan dilakukan begitu sahaja tetapi ianya merupakan perbuatan yang telah dirancang dari awal. Responden telah mengaplikasikan ilmunya dan kepandaiannya secara salah dengan melakukan jenayah pecah amanah ke atas harta syarikat di tempat dia sendiri bekerja dan mencari nafkah. Walaupun responden menerima musibah apabila diadjudikasikan

A sebagai bankrap berikutan tindakan sivil oleh pengadu, tetapi ianya tidak relevan dengan kes rayuan ini. Justeru, suatu mesej perlulah disampaikan kepada mereka yang ingin mengulangi kesalahan sebegini bahawa kesalahan pecah amanah merupakan suatu kesalahan yang serius dan hukuman berat bakal menanti mereka (lihat perenggan 15).

B (2) Dalam penghujahan bertulis responden, tiada satu ayat pun permohonan maaf oleh responden, malah tiada satu ayat pun yang menterjemahkan bahawa responden telah insaf. Sekiranya responden benar-benar insaf dan bertaubat, pengakuan bersalah perlulah dibuat
C seawal pertuduhan dibacakan kepada responden dalam sebutan pertama kes. Perkara ketiadaan keinsafan tersebut tidak langsung diambil kira oleh HMS dalam penghakimannya (lihat perenggan 16).

(3) HMS telah melakukan kesilapan apabila menjatuhkan hukuman penjara
D yang minima menurut peruntukan statutori jika dibandingkan dengan keseriusan kesalahan yang dilakukan. Keadaan-keadaan ini memberikan isyarat kepada mahkamah untuk mengenakan suatu hukuman yang amat berat terhadap responden untuk memberikan suatu pengajaran kepada responden dan pihak-pihak lain agar tidak memandang mudah
E mengenai kejadian yang berlaku. Ianya juga memberikan suatu amaran yang keras kepada pihak-pihak lain agar tidak mengulangi kejadian jenayah yang sama (lihat perenggan 18).

(4) Kesalahan pecah amanah yang dilakukan oleh responden amatlah memalukan dan masyarakat mengutuk sekeras-kerasnya perlakuan
F tersebut. Hukuman penjara selama 12 bulan yang dijatuhkan oleh HMS amatlah ringan dan tidak mencerminkan suatu kesalahan yang serius. Kepentingan awam menuntut supaya hukuman yang memperlihatkan kutukan masyarakat terhadap kesalahan-kesalahan tersebut dijatuhkan untuk menjadi amaran yang nyata bahawa sesiapa yang melakukan
G kesalahan-kesalahan seperti dalam kes ini akan menerima hukuman yang paling berat. Di dalam kes pecah amanah, kepentingan awam hendaklah mengatasi pertimbangan tentang 'crushing effect' hukuman-hukuman tersebut terhadap responden. Berdasarkan dapatan-dapatan di atas, mahkamah mengubah hukuman 12 bulan penjara kepada empat tahun
H penjara mulai daripada tarikh jatuh hukum (lihat perenggan 19–20 & 22–23).

[English summary

I The respondent was charged with s 408 of the Penal Code ('the Code') for the offence of criminal breach of trust involving two company's cheques where the respondent was working for, namely Sykt Pra Technical Services Sdn Bhd ('the company'). The respondent pleaded guilty to the said charge and based on his admission, the sessions court convicted the respondent for the offence and sentenced him to 12 months imprisonment from the date of the sentence.

Dissatisfied with the said sentence, the appellant filed this appeal. The appellant submitted that the sessions court judge ('the SCJ') erred in law and in fact by: (a) sentencing the respondent to an offence that is light as compared to the serious offence and sentence provided under s 408 of the Code; (b) in meting out the sentence, the SCJ did not give due consideration to public interest; (c) in meting out the sentence, the SCJ did not take into consideration a deterrent sentence for the office that was committed; (d) the sentence by the SCJ did not reflect the stringent and seriousness of the court in fighting white-collared crimes; and (e) the SCJ was excessive in considering the guilty admission of the respondent who was a young offender and there was no previous conviction as mitigating factors.

Held:

(1) The respondent's act of embezzling the company's money was an act that was planned from the very beginning. The respondent applied her knowledge and wisdom illegally by committing a criminal breach of trust on the company's property at her own workplace where she was working. Even though bad luck had befallen the respondent when she was adjudicated a bankrupt following the complainant's civil action, that issue was irrelevant to this case. There, a message must be conveyed to those who wish to repeat offences of this nature that the offence of criminal breach of trust was a serious offence and a strict sentence awaits them (see para 15).

(2) In the respondent's written submission, there was not a single sentence signifying an apology by the respondent; in fact, there was not a single sentence that translated into the respondent being remorseful. If the respondent was remorseful and repentant, the guilty admission must be made as early as the charge being read to the respondent during the first mention of the case. The absence of the respondent's repentance was not considered by the SCJ in his judgment (see para 16).

(3) The SCJ erred in sentencing the respondent to a minimal imprisonment term under the statutory provisions as compared to the seriousness of the offence committed. These circumstances signaled to the court to impose a heavy sentence on the respondent to teach the respondent and other parties, a lesson not to underestimate the incident that transpired. This also acts as a strict warning for others not to repeat the same criminal (see para 18).

(4) The offence of criminal breach of trust committed by the respondent was embarrassing and greatly frowned upon by society. The 12 month imprisonment imposed by the SCJ was too light and did not reflect a serious offence. Public interest demands that a sentence that reflects the society's abhorrence against the offences be meted out as a clear warning to those who wish to commit these offence as in this case would be

punished with the heaviest sentence. In a case of criminal breach of trust, public interest must override the consideration of the crushing effect sentences against the respondent. Based on these findings, the court varied the 12 month sentence to four years from the date of sentencing (see paras 19–20 & 22–23).]

Nota-nota

Untuk kes-kes mengenai pecah amanah jenayah, lihat 5(3) *Mallal's Digest* (5th Ed, 2015) perenggan 4301–4320.

Kes-kes yang dirujuk

Bachik bin Abdul Rahman v PP [2004] 2 MLJ 534; [2004] 2 CLJ 572, MR (dirujuk)
Bhandulananda Jayatilake v PP [1982] 1 MLJ 83; [1981] 1 LNS 139, MP (dirujuk)
Dato' Seri Anwar bin Ibrahim v PP [2002] 3 MLJ 193; [2002] 3 CLJ 457, MP (dirujuk)
Leo Say v PP [1985] 2 CLJ 155; [1985] CLJ Rep 683, MT (dirujuk)
Ong Lai Kim v PP and other appeals [1991] 3 MLJ 111, MT (dirujuk)
Pendakwa Raya v Abdul Halim bin Ishak & Anor [2013] MLJU 821; [2013] 9 CLJ 559, MR (dirujuk)
PP v Dato' Waad bin Mansor [2005] 2 MLJ 101; [2005] 1 MLRA 1; [2005] 1 CLJ 421, MP (dirujuk)
PP v Govindnan a/l Chinden Nair [1998] 2 MLJ 181, MT (dirujuk)
PP v Jafa bin Daud [1981] 1 MLJ 315 (dirujuk)
PP v Loo Choon Fatt [1976] 2 MLJ 256; [1976] 1 LNS 102, MP (dirujuk)
PP v Mohamed Nor & Ors [1985] 2 MLJ 200b, MA (dirujuk)
R v Ball [1951] 35 Cr App Rep 164 (dirujuk)
R v Sargeant (1974) 60 Cr App Rep 74, MR (dirujuk)
R v Ipeelee [2012] 1 SCR 433, MA (dirujuk)
Ryan v The Queen [2001] 206 CLR 267, MT (dirujuk)
Yusmarin bin Samsuddin v PP [1999] 4 MLJ 625; [1999] 4 CLJ 391, MR (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

Kanun Keseksaan s 408

Ahmad Nazneen bin Zulkifli (Timbalan Pendakwa Raya, Jabatan Peguam Negara) bagi pihak perayu.
Mohd Hisham bin Mohd Nazir (Isma Alfira bt Ismail bersamanya) (Hisham Nazir & Co) bagi pihak responden.

Mohd Shariff H:

LATAR BELAKANG

[1] Ini merupakan satu rayuan terhadap hukuman yang difailkan oleh pihak perayu (timbalan pendakwa raya) terhadap keputusan yang telah dibuat oleh hakim mahkamah sesyen pada 15 Ogos 2016 yang menjatuhkan hukuman penjara selama 12 bulan dari tarikh jatuh hukum (15 Ogos 2016) terhadap responden setelah membuat pengakuan bersalah terhadap pertuduhan menurut s 408 Kanun Keseksaan. Pihak responden telah menghadapi pertuduhan seperti berikut:

Pertuduhan:

> Bahawa kamu diantara bulan April hingga Mei 2012 di alamat Pra Technical Services Sdn Bhd, No 45, Jalan Dato Hj. Eusoff Dalam Daerah Dang Wangi, Dalam Wilayah Persekutuan Kuala Lumpur sebagai seorang yang memegang jawatan Eksekutif Akaun Syarikat Pra Technical Services Sdn Bhd telah diamanahkan dengan harta kepunyaan syarikat tersebut iaitu dua keping cek Hong Leong Bank Bernombor 700702 dan 700715 berjumlah RM10,000 setiap keping telah melakukan Pecah Amanah Jenayah terhadap harta tersebut dan oleh itu kamu telah melakukan suatu kesalahan yang boleh dihukum dibawah Seksyen 408 Kanun Keseksaan.

Hukuman

> Penjara selama tempoh tidak kurang dari satu tahun dan tidak lebih dari empat belas tahun, dan dengan sebat dan bolehlah juga dikenakan denda.

[2] Pada permulaannya, responden telah dituduh buat pertama kalinya di mahkamah pada 23 September 2015. responden tidak mengaku bersalah terhadap pertuduhan dan mohon untuk dibicarakan. Mahkamah telah menetapkan tarikh-tarikh sebutan pada 21 Oktober 2015, 25 November 2015, 11 Disember 2015, 26 Januari 2016, 17 Mac 2016 dan tarikh bicara pada 8 Jun 2016, 9 Jun 2016, 20 Julai 2016, 15 Ogos 2016. Pada tarikh yang akhir ini, responden telah membuat pengakuan bersalah terhadap pertuduhan pindaan.

LATAR BELAKANG KES

[3] Setelah meneliti dan melihat rekod-rekod rayuan, melalui fakta kes ('P1') kes ini dapatlah disimpulkan seperti berikut:

(a) pada sekitar bulan April hingga Mei 2012, responden bertugas sebagai Eksekutif Akaun Sykt Pra Technical Services Sdn Bhd di No 45, Jalan Dato Hj Eusoff, Dang Wangi, Kuala Lumpur. Sebagai eksekutif di syarikat tersebut, responden bertanggungjawab menguruskan akaun syarikat dan pembayaran gaji kepada pekerja-pekerja syarikat;

(b) pengadu dalam kes ini (Puan Khoo Pitt Lee) merupakan salah seorang Pengarah Sykt Pra Technical Services Sdn Bhd telah mendapati terdapat dua keping cek Hong Leong Bank milik syarikat tersebut yang bernombor 700715 dan 700702 yang *pada asalnya ditulis dibayar kepada Kementerian Hasil Dalam Negeri dan Pejabat Zakat telah ditukar nama penerimanya*. Ketiga-tiga pengarah syarikat tersebut telah membuat laporan polis berhubung insiden tersebut melalui Dang Wangi Report No 022315/12, 022458/12 dan 024059/12; dan

(c) pihak syarikat pengadu mendapati *nama penerima untuk kedua-dua cek tersebut ditukar kepada nama Nor Izzati bt Zulkifli (responden)* yang mana setiap satunya berjumlah RM10,000. Kedua-dua cek tersebut juga didapati tidak pernah ditandatangani oleh mana-mana pengarah syarikat berkenaan. Selanjutnya, hasil siasatan polis mendapati responden telah diamanahkan oleh pihak syarikatnya untuk menyimpan buku cek dan menguruskan kewangan akaun syarikat bagi tujuan sebarang pembayaran. Oleh yang demikian, responden telah ditangkap dan telah dituduh dibawah s 408 Kanun Keseksaan.

PENGHUJAHAN PIHAK PERAYU (TIMBALAN PENDAKWA RAYA)

[4] Pihak perayu telah tidak berpuas hati dengan perintah dan keputusan hakim mahkamah sesyen yang telah terkhilaf dari segi fakta dan undang-undang:

(a) apabila menjatuhkan hukuman yang terlalu ringan berbanding dengan kesalahan yang serious dan hukuman yang diperuntukan menurut s 408 Kanun Keseksaan;

(b) dalam menjatuhkan hukuman, hakim sesyen telah tidak memberikan pertimbangan yang secukupnya terhadap isu kepentingan awam;

(c) semasa menjatuhkan hukuman terhadap responden, hakim sesyen tidak mengambil kira prinsip hukuman yang bersifat mencegah terhadap kesalahan yang dilakukan;

(d) hukuman yang dijatuhkan oleh hakim sesyen tidak mencerminkan keseriusan dan ketegasan mahkamah dalam membenteraskan jenayah kolar putih; dan

(e) hakim sesyen terlampau mengambil kira pengakuan bersalah responden yang merupakan pesalah muda dan tiada sabitan lampau sebagai faktor peringanan;

KEPUTUSAN MAHKAMAH

[5] Isu yang perlu diputuskan oleh mahkamah ini adalah sama ada mahkamah ini boleh dan perlu mencampuri urusan penghukuman yang

dijatuhkan oleh hakim mahkamah sesyen. Mahkamah ini merujuk kepada penghakiman kes: *Dato' Seri Anwar bin Ibrahim v Public Prosecutor* [2002] 3 MLJ 193; [2002] 3 CLJ 457 pada ms 494:

> ... it is utmost importance to stress here that the *appellate court will not normally alter the sentence unless it is satisfied that the sentence passed by the lower court is manifestly inadequate or excessive or illegal or otherwise not a proper sentence* having regard to all the facts disclosed or that the court has clearly *erred in applying correct principles* in the assessment of sentence ...

[6] Begitu juga dalam kes: *Public Prosecutor v Mohamed Nor & Ors* [1985] 2 MLJ 200b seperti berikut:

> ... *The High Court, should be slow to interfere or disturb with a sentence passed by the court below unless it is manifestly wrong in the sense of being illegal or of being unsuitable to the proved facts and circumstances.* And the mere fact that another court to interfere if the court below applies the correct principle in the assessment of the sentence ...

[7] Prinsip undang-undang berhubung dengan konsep menjatuhkan hukuman adalah sangat jelas bahawa hukuman merupakan suatu budi bicara kepada hakim bicara dan hakim di peringkat rayuan tidak seharusnya menganggu hukuman berkenaan kecuali hukuman tersebut amat tidak memadai, atau terlalu tinggi berbanding dengan kesalahan yang dilakukan, hukuman yang tidak sah dari sisi undang-undang ataupun pemakaian hukuman yang salah. Dalam kes Mahkamah Persekutuan *Bhandulananda Jayatilake v Public Prosecutor* [1982] 1 MLJ 83; [1981] 1 LNS 139 menyatakan:

> ... is the sentence harsh and manifestly excessive? We would paraphrase it in this way. As this is an appeal against the exercise by the learned judge of a discretion vested in him, is the sentence so far outside the normal discretionary limits as to enable this court to say that its imposition must have involved an error of law of some description? I have had occasion to say elsewhere, that the very concept of judicial discretion involves a right to choose between more than one possible course of action upon which there is room for reasonable people to hold differing opinions as to which is to be preferred. This is quite inevitable. Human nature being what it is, different judges applying the same principles at the same time in the same to similar facts may sometimes reach different conclusions (see: *Jamieson v Jamieson* [1952] AC 525 at p 549). It is for that reason that some very conscientious judges have thought it their duty to visit particular crimes with exemplary sentences, whilst others equally conscientious have thought it their duty to view the same crimes with leniency. Therefore sentences do vary in apparently similar circumstances with the habit of mind of the particular judge. It is for that reason also that this court has said it again and again that it will not normally interfere with sentences, and the possibility or even the probability, that another court would have imposed a different sentence is not sufficient, per se, to warrant this court's interference ...
>
> ... *For a discretionary judgment of this kind to be reserved by this court, it must be shown*

A *to our satisfaction that the learned judge was embarking on some unauthorized or extraneous or irrelevant exercise of discretion ...*

[8] Dalam menentukan apakah bentuk hukuman yang bersesuaian terhadap tertuduh, mahkamah ini sering merujuk semula kepada prinsip asas dan objektif suatu hukuman itu dijatuhkan. Mahkamah ini ingin merujuk kepada penghakiman Mahkamah Persekutuan dalam kes: *Public Prosecutor v Dato' Waad bin Mansor* [2005] 2 MLJ 101; [2005] 1 MLRA 1; [2005] 1 CLJ 421 yang mana mahkamah mengambil peringatan apa yang dinyatakan oleh Lawton LJ dalam kes *R v Sargeant* (1974) 60 Cr App Rep 74 di ms 77 mengenai prinsip penghukuman seperti berikut:

Those classical principles are summed up in four words: retribution, deterrence, prevention and rehabilitation. Any judge who comes to sentence ought always to have those four classical principles in mind and to apply them to the facts of the case to see which of them has the greatest importance in the case with which he is dealing ...

In respect of retribution, His Lordship Lawton CJ said (as quoted in Dato' Waad's case):

... I will start with retribution. The Old Testament concept of an eye for an eye and tooth for tooth no longer plays any part in our criminal law. There is however, another aspect of retribution which is frequently overlooked: it is that society, *through the courts, must show its abhorrence of particular types of crime*, and the only way in which the courts can show this is by the sentences they pass. The courts do not have to reflect public opinion. On the other hand courts must not disregards it. *Perhaps the main duty of the courtis to lead public opinion ...*

I should also bear in mind what was said by His Lordship Lord Lawton CJ in R v Sargeant (1974) 60 Cr App Rep 74*, on deterrence His Lordship said:*

... there are two aspects of deterrence: *deterrence of the offender and deterrence of likely offenders*. Experience has shown over the years that deterrence of the offender is not a very useful approach, because those who have their wits about them usually find the closing of prison gates an experience which they do not want again. If they do not learn that lesson, there is likely to be a high degree of recidivism anyway. So far as deterrence of others is concerned, it is the experience of the courts that deterrence sentences are of little value in respect of offences which are committed on the spur of the moment, either in hot blood or in drink or both. *Deterrent sentences may well be of considerable value where crime are premeditated.* Buglars, robbers and users of firearms and weapons may well be put off by deterrent sentences ...

On prevention, His Lordship said:

... Unfortunately it is one of the facts of life that there are some offenders for whom neither deterrence nor rehabilitation works. They will go on committing crimes as

long as they are able to do so. In those cases the only *protection which the public has is that such persons should be locked up for a long period ...*

On rehabilitation, His Lordship said:

... Finally, there is the principles of rehabilitation. Some 20 to 25 years ago there was a view abroad, held by many people in executive authority, that short sentences were of little value, because there was not enough time to give in prison the benefit of training. That view is no longer held as firmly as it was. This young man does not want prison training. It is not going to do him any good. It is his memory of the clanging of prison gates which is likely to keep him from crime in the future ...

To my mind, the four classical principles taken together balance public interest and the interest of the offender. It is in the public interest that society's abhorrence of the crime committed be reflected in the punishment meted out. *It is in the public interest that the punishment meted out is such that the offender and other offences ...*

[9] Dalam menjatuhkan hukuman, mahkamah ini juga telah merujuk kepada kes: *Public Prosecutor v Jafa bin Daud* [1981] 1 MLJ 315 seperti berikut:

... *sentence according to law*, means that the sentence must not only be within the ambit of the punishable section but it also be assessed and passed accordance with established judicial principles ...

[10] Mahkamah ini juga merujuk kepada kes: *R v Ball* [1951] 35 Cr App R 164 apabila menyatakan:

... our law does not therefore fix the sentence for a particular offence but it fixes a maximum sentence and leaves it to the court to decide what is, within that maximum, the appropriate sentence for each criminal in the particular, *the court has the right and duty to decide whether to be lenient or severe ...*

[11] Justeru itu, hukuman yang hendak dikenakan terhadap responden mestilah setimpal dengan kesalahan yang dilakukan, *'seriousness' kesalahan* dan tahap penglibatan pesalah-pesalah itu sendiri. Prinsip ini diakui dalam kes: *R v Ipeelee* [2012] 1 SCR 433:

... proportionality ... is not just a sanction. First, the principles ensures that a sentence reflects the gravity of the offence, *... it promotes justice for the victims and ensures public confidence in the system of justice.* Secondly, the principles of proportionality ensures that a sentence does not exceed what is appropriates, given the moral blameworthiness of the offender ...

[12] Justeru itu, dalam menentukan suatu hukuman yang setimpal, adalah menjadi tugas mahkamah ini untuk memberikan pertimbangan yang

sewajarnya kepada faktor-faktor 'aggravating factor' dan 'mitigating factor' sebelum sesuatu hukuman tersebut dilupuskan. Konsep ini juga dinyatakan dalam kes: *Yusmarin bin Samsuddin v Public Prosecutor* [1999] 4 MLJ 625; [1999] 4 CLJ 391 mahkamah menegaskan seperti berikut:

> ... the principles of sentencing have long been entrenched and well settle in our criminal law jurisprudence and the cpurt seized with such jurisdiction is empowered to take into account the following consideration:
>
> (a) the extent and seriousness of the offence committed;
>
> (b) the guilty person's antecedents; and
>
> (c) the public interest.

[13] Dalam kes rayuan ini, meneliti kepada rekod rayuan dan alasan penghakiman adalah didapati bahawa hakim sesyen mengambil kira faktor-faktor berikut dalam menjatuhkan hukuman iaitu:

(a) responden telah membuat pengakuan bersalah;

(b) kesalahan jenayah pertama responden;

(c) responden telah menerima musibah dan diadjudikasikan sebagai bankrap sejak 2014; dan

(d) responden berumur 37 tahun, lulusan Ijazah Sarjana Muda Perakaunan dan mempunyai seorang anak.

[14] Dalam menimbangkan alasan-alasan hakim mahkamah sesyen tersebut, mahkamah ini ingin menyatakan bahawa *suatu hukuman yang hendak dijatuhkan oleh mahkamah tersebut hendaklah diimbangi dengan kepentingan awam dan kepentingan responden* agar mendapat suatu bentuk hukuman yang adil. Prinsip ini dinyatakan dengan jelas dalam kes *Public Prosecutor v Loo Choon Fatt* [1976] 2 MLJ 256; [1976] 1 LNS 102 menyatakan:

> ... Presidents and magistrates are often inclined quite naturally to be over-sympathetic to the accused. This is a normal psychological reaction to the situation in which the lonely accused is seen facing an array of witnesses with authority. The mitigation submitted by a convicted person will also normally bring up problems of family hardship and the other usual problems of living. In such a situation the courts might perhaps finds it difficult to decide as to what sentence should be imposed so that the convicted person may not be further burdened with additional hardship. *This is in my view is a wrong approach. The correct approach is to strike a balance, as far as possible, between the interests of the public and the interest of the accused ...*
>
> *... The judge must consider the interests of justice as well as the interests of the prisoners. It is often nowadays thought, or seems to be thought, that the interests of justice means only the interests of the prisoners ...*

[15] Di dalam penghakiman hakim mahkamah sesyen, mahkamah ini mendapati bahawa hakim yang membicarakan kes ini telah mengambil pendekatan dan pertimbangan yang sewajarnya kepada faktor-faktor kepentingan awam. Di ms 15 rekod rayuan, hakim sesyen menyatakan begini:

> ... pendekatan yang betul adalah untuk mahkamah melihat sejauh mana imbangan kepentingan awam dengan kepentingan OKT sendiri. Dengan hukuman penjara yang dijatuhkan terhadap OKT, ianya akan memberikan kesedaran kepada OKT dan isyarat kepada umum bahawa mahkamah memandang serious atas kesalahan sedemikian. Pada masa yang sama, mahkamah juga mengambil maklum bahawa OKT telah juga menerima musibah berkaitan dengan permasalahan beliau dengan bekas majikan/pengadu apabila diadjudikasikan sebagai bankrap semenjak tahun 2014. Tanpa mengambil kira factor-faktor tersebut, ianya akan menggagalkan 'principle of sentencing' untuk memberikan keseimbangan dan peluang kepada OKT untuk memperbaiki diri dan kehidupan beliau selepas menjalani hukuman berbanding kepentingan awam ...

Dalam mengimbangi masa depan dan memberikan peluang kepada responden, persoalan yang timbul adalah: tidakkah hakim sesyen itu juga mengambil kira bahawa perbuatan responden itu sangat keji kerana ianya melibatkan amanah dan kepercayaan yang telah diberikan oleh syarikat pengadu?? Dalam konteks ini, saya mendapati bahawa isu ini tidak sedikitpun diambil kira oleh hakim sesyen tersebut. Pada pandangan saya, adalah jelas, responden telah menodai kepercayaan yang diberikan dengan cara menggelapkan wang syarikat dan menggunakannya untuk tujuan peribadi tanpa kebenaran syarikat. *Tindakan yang dilakukan oleh responden bukan dilakukan begitu sahaja tetapi ianya merupakan perbuatan yang telah dirancang dari awal* kerana responden mempunyai peluang dan ruang masa yang luas untuk melakukan jenayah ini dalam jawatannya sebagai eksekutif yang diamanahkan dengan buku cek syarikat. Pada hemat saya, responden adalah seorang yang terpelajar dan merupakan lulusan university dalam bidang perakaunan. Adalah amat dikesali, *responden telah mengaplikasikan ilmunya dan kepandaiannya secara salah dengan melakukan jenayah pecah amanah keatas harta syarikat ditempat beliau sendiri bekerja dan mencari nafkah.* Walau apa pun keadaannya dan dipertaruhkan permohonan jutaan ampun dan maaf oleh responden sekiranya berlaku, telah meninggalkan satu titik hitam kepada syarikat pengadu mahupun syarikat-syarikat yang lain yang pastinya akan berasa marah dan hilang kepercayaan khususnya kepada responden dan kepada bakal-bakal siswazah lulusan universiti yang memohon pekerjaan. Diatas prinsip dan integreti siswazah lulusan universiti menggunakan kepandaian mereka untuk melakukan jenayah kolar putih sebegini, syarikat-syarikat akan mula hilang kepercayaan kepada mereka. Akibatnya, graduan-graduan universiti akan sukar memperoleh pekerjaaan atas faktor integreti yang lemah begini. Sungguhpun responden menerima musibah apabila diadjudikasikan sebagai bankrap berikutan tindakan sivil oleh pihak pengadu, tetapi ianya tiada kaitan dan relevan dengan kes rayuan ini. Justeru itu pada hemat saya, suatu

mesej perlulah disampaikan kepada mereka yang ingin mengulangi kesalahan sebegini bahawa kesalahan pecah amanah merupakan suatu kesalahan yang amat serious dan hukuman berat bakal menanti mereka.

[16] Dalam penghakiman hakim mahkamah sesyen lebih menjurus kepada memberikan peluang kepada responden untuk insaf dan kembali kepada masyarakat. *Dalam penghujahan bertulis pihak peguam, saya mendapati tiada satu ayat pun permohonan ampun dan maaf oleh pihak responden, malah tiada satu ayat pun yang menterjemahkan bahawa responden telah insaf akibat daripada perbuatan yang dilakukan.* Persoalannya: apakah nilai probatif ini yang dilaungkan oleh hakim sesyen dalam penghakimannya agar responden berasa insaf?? Pada hemat saya, perasaan keinsafan ini semestinya datang daripada keikhlasan hati diri sendiri. Ianya bukanlah suatu perkara yang boleh dilaung-laungkan seperti penghakiman hakim sesyen tersebut. *Sekiranya responden ini benar-benar insaf dan bertaubat, pada hemat saya tindakan tersebut perlulah dibuat seawal pertuduhan dibacakan kepada responden dalam sebutan pertama kes ini lagi. Apalah ertinya responden membuat pengakuan bersalah setelah kes sebutan dan perbicaran ini ditunda sebanyak lapan kali??* Adalah menjadi pandangan saya bahawa tindakan responden ini adalah lebih untuk melihat sejauh mana kekuatan kes pendakwaan. Apabila tiada isu dapat dimainkan dan pembelaan yang mungkin sukar, maka responden mengaku bersalah. Mahkamah ini memberikan peluang kepada responden untuk berkata sesuatu semasa kes rayuan ini didengar dan saya mengharapkan agar responden memohon jutaan ampun dan maaf tetapi peluang ini tidak direbut oleh responden. Adakah sikap mendiamkan diri ini mencerminkan keinsafan diri responden?? Dalam hal ini, *perkara ketiadaan keinsafan ini tiada langsung diambil kira oleh hakim sesyen dalam penghakimannya.*

[17] Dalam membuat penghakiman ini, saya merujuk kepada kes: *Public Prosecutor v Govindnan a/l Chinden Nair* [1998] 2 MLJ 181, mahkamah memutuskan:

> ... thus, sentencing generally, the public interest must necessarily be one of the prime considerations. *A major element of public interest is that justice means justice not only to the accused but also justice to the society. Accordingly, in passing sentence, a court has to consider not only the offence and the offender, but also the interests of society* ... where a person is found to be persistent offender, then it is in the interests of justice that a deterrent sentence should be passed ...

Adalah diperhatikan bahawa bagi kesalahan pecah amanah, suatu hukuman penjara adalah mandatori dan hukuman minima adalah penjara selama satu tahun sehingga empat belas tahun. *Hakim sesyen hanya menjatuhkan hukuman yang paling minima iaitu selama 12 bulan penjara. Justeru itu, mahkamah ini berpendapat bahawa dalam keadaan-keadaan yang sedemikian, suatu hukuman yang keras perlu dikenakan terhadap responden.* Kalau benar hakim sesyen

tersebut telah mengambil pendekatan ini dan benar-benar mengutamakan keseriousan kesalahan pecah amanah, perkara ini semestinya akan menjadi keutamaan hakim sesyen semasa menjatuhkan hukuman tersebut. Justeru itu, mahkamah ini berpendapat bahawa faktor ini perlulah dijadikan suatu iktibar dan contoh yang terbaik dalam menjatuhkan hukuman tersebut. Dalam kes: *Ong Lai Kim v Public Prosecutor and other appeals* [1991] 3 MLJ 111 *(MT: Zakaria Yatim H)* menyatakan:

> ... *Pihak mahkamah akan gagal dalam menjalankan tugas mereka apabila tidak mengenakan hukuman yang berat dalam kes seperti ini. Hukuman yang dijatuhkan kelak bukan hanya setakat memerangi pihak perayu daripada melakukan kesalahan sebegini di masa hadapan, tetapi juga untuk memerangi orang lain daripada melakukan kesalahan yang serupa.* Hukuman yang dijatuhkan mestilah hukuman yang keras selaras dengan perasaan marah pihak masyarakat umum (lihat: *JC Smith & B Hogan Criminal Law* (5th Ed) ms 6) ... oleh yang demikian, dalam kes ini, hukuman yang dijatuhkan mestilah selaras dengan kesalahan yang dilakukan, sekiranya tidak, maka pihak masyarakat akan berasakan hukuman itu amatlah ringan. *Hukuman yang dijatuhkan juga mestilah mencerminkan ketidak penerimaan masyarakat terhadap jenayah yang dilakukan oleh Perayu* (lihat juga kes: *R v Roberts and related appeal* [1982] 1 All ER 609).

[18] Saya berpendapat bahawa hakim sesyen telah melakukan suatu kesilapan apabila menjatuhkan hukuman penjara yang minima menurut peruntukan statutori jika dibandingkan dengan keseriousan kesalahan yang dilakukan Dalam keadaan sedemikian, adalah jelas keadaan-keadaan ini memberikan isyarat kepada mahkamah ini untuk mengenakan suatu hukuman yang amat berat terhadap responden. *Hukuman yang berat ini diharap dapat memberikan suatu pengajaran kepada responden dan kepada pihak-pihak yang lain agar tidak memandang mudah mengenai kejadian yang berlaku. Justeru itu ianya juga memberikan suatu amaran yang keras kepada pihak-pihak lain agar tidak mengulangi kejadian jenayah yang sama* dimasa-masa hadapan. Seperti yang diputuskan dalam kes: *Ryan v The Queen* [2001] 206 CLR 267 ms 118, hukuman yang amat berat ini perlulah mencerminkan:

> ... a symbolic, collective statement that the offender's conduct should be punished for encroaching on our society's basic code of values as enshrined within our substantive criminal law ...

[19] Dalam menimbangkan apakah bentuk hukuman yang bersesuaian, mahkamah ini mengambil pertimbangan saranan dalam kes: *Bachik bin Abdul Rahman v Public Prosecutor* [2004] 2 MLJ 534; [2004] 2 CLJ 572, yang mana Mahkamah Rayuan telah menerangkan bahawa walaupun dalam keadaan yang biasanya adalah diterima bahawa seseorang tertuduh yang membuat pengakuan bersalah perlu diberikan suatu 'discount' sehingga kepada satu pertiga hukukman yang perlu dikenakan terhadapnya kerana mengaku

bersalah, tetapi ianya bukanlah suatu peraturan yang sangat ketat memandangkan mahkamah boleh, menjalankan budi bicaranya, untuk mengecualikan suatu pemberian *discount* dalam keadaan-keadaan yang bersesuaian, bergantung kepada fakta-fakta kes dan keadaan-keadaannya.

Kesalahan pecah amanah yang dilakukan oleh responden amatlah memalukan dan masyarakat mengutuk sekeras-kerasnya perlakuan ini, lebih-lebih lagi ianya dilakukan oleh seorang siswazah universiti yang sepatutnya menggunakan ilmu yang dipelajari untuk meningkatkan prestasi syarikat tapi cuba meruntuhkan syarikat yang beliau sendiri mencari nafkah untuk keluarga. Dalam kes: *Pendakwa Raya v Abdul Halim bin Ishak & Anor* [2013] MLJU 821; [2013] 9 CLJ 559 dinyatakan seperti berikut:

> ... denunciation, in the context of sentencing, is achived by the imposition of a sentence the severity of which makes a statement that the *offence in question is not to be tolerated by society either in general or in a specific instance*. The statement made may be directed at any combination of the public at large, victims, potential offenders and individual offenders. In part its aims are similar to that of deterrence, It has also been seen to be associated with retribution. (Law Reform Commission New South Wales) ...

[20] Hakim sesyen sentiasa mengutamakan prinsip kepentingan awam dalam menjatuhkan hukuman tetapi adakah ini prinsip dan amalan yang dilakukan oleh hakim sesyen apabila menjatuhkan hukuman selama 12 bulan terhadap responden yang mana pada pandangan mahkamah ini amatlah ringan dan tidak mencerminkan suatu kesalahan yang sangat serious, apatah lagi hukuman tersebut merupakan minimum yang diperuntukan dibawah s 408 Kanun Keseksaan. *Tindakan hakim sesyen tersebut seolah-olah 'menjemput' mana-mana orang lain untuk melakukan kesalahan yang serupa dan hanya dikenakan suatu hukuman yang sangat ringan*. Kalaulah sebegini hukuman yang dijatuhkan terhadap pesalah-pesalah mahkamah ini berpendapat bahawa orang ramai tidak akan merasa gerun dan takut untuk melakukan kesalahan pecah amanah malah akan mengulangi kesalahan yang serupa dengan mengambil pendekatan *dan sikap 'tidak apa, kena 12 bulan je, lepas dapat discount dan rebet satu pertiga hanya kena 4 bulan je, tapi merasalah dapat duit mudah hehe'.* Dalam mengambil kira bentuk hukuman yang bersesuaian dengan responden, mahkamah ini mengambil ingatan tentang prinsip undang-undang yang mantap iaitu faktor kepentingan awam perlu diberi pertimbangan utama semasa menjatuhkan sesuatu hukuman. Dalam kes: *Public Prosecutor v Loo Choon Fatt*, Mahkamah Persekutuan menyatakan:

> ... one of the main considerations in the assessment of sentence is of course the question of public interest. On this point I need only quote a passage from the judgment of Hilbery J in *Rex v Kenneth John Ball* ... as follows:
>
> > ... in deciding the appropriate sentence a court should always be guided by

> certain consideration. The first and foremost is the Public Interest. *The criminal law is publicly enforced, not only with the object of punishing crime, but also in the hope of preventing it.* A proper sentence, passed in public, serves the Public Interest in two ways. *It may deter others who might be tempted to try crime as seeming to offer easy money on the supposition, that if the offender is caught and brought to justice*, the punishment will be negligible. *Such a sentence may also deter the particular criminal from committing a crime again, or induce him to turn from a criminal to an honest life. The Public Interest is indeed served, and best served, if the offender is induced to turn from criminal ways to honest living …*

[21] Dalam mempertimbangkan hukuman terhadap responden, saya juga merujuk kepada kes *Leo Say v Public Prosecutor* [1985] 2 CLJ 155; [1985] CLJ Rep 683 di mana YA Hakim NH Chan J menyatakan seperti berikut:

> … The fact that *a man has not much of a criminal record or none at all, is not a powerfull factor to be taken into consideration in a case of such gravity* … Although all the three accused persons pleaded guilty and they are entitled to some credit for that, it must be set aside against the enormity and seriousness of the crime that they have committed. (Emphasis added.)

[22] Dalam penghakiman saya, kepentingan awam menuntut supaya hukuman yang memperlihatkan kutukan masyarakat terhadap kesalahan-kesalahan yang tersebut dijatuhkan untuk menjadi amaran yang nyata bahawa sesiapa yang melakukan kesalahan-kesalahan seperti dalam kes ini akan menerima padahnya hukuman yang paling berat menanti mereka. Oleh yang demikian setelah mengambil kira faktor-faktor seperti di atas dan dengan mengambil pendekatan bahawa di dalam kesalahan pecah amanah ini, kepentingan awam hendaklah mengatasi pertimbangan tentang 'crushing effect' hukuman-hukuman tersebut terhadap responden. Suatu peranan yang wajar perlu dimainkan oleh mahkamah untuk memastikan kesalahan-kesalahan seperti di dalam kes ini tidak berleluasa di mana dengan izin, 'a strong message must be sent to the public that the court views such offences with complete detestation and abhorrence'.

KESIMPULAN

[23] Adalah menjadi nasihat mahkamah supaya responden berubah diri dan bertaubat. Di atas perkara-perkara yang tersebut dan merit rayuan ini, ianya memberikan suatu indikasi dan justifikasi kepada mahkamah ini untuk *mengubah hukuman 12 bulan penjara mulai tarikh jatuh hukum (15 Ogos 2016) kepada empat tahun penjara mulai tarikh jatuh hukum (15 Ogos 2016).* Segala barang kes dikembalikan kepada pihak timbalan pendakwa raya untuk dilupuskan setelah tamat tempoh rayuan.

Mahkamah ini merasakan adalah adil, wajar dan saksama. Keputusan

mahkamah telah dibuat setelah mahkamah mempertimbangkan prinsi-prinsip undang-undang yang berkaitan dan berpandukan alasan-alasan yang telah dinyatakan diatas. Mahkamah ini merakamkan ucapan terima kasih kepada pihak peguam dan timbalan pendakwa raya di atas kerjasama yang diberikan dalam melupuskan kes ini.

Perintah sewajarnya.

Dilaporkan oleh Dzulqarnain Ab Fatar